

Novella

Eppen nagycsütörtökön történt...

Ica lázas sietséggel dolgozott a manikúrszalón sárga fülkéjében és csak félszemmel figyelt fel a várakozókra — Már megint csupa férfivendég... — hosszankódott, magában és melegség öntötte ei hamvas-piros arcát. — A nők tüntetően a rosszarcú manikűrös lányokra várnak, ezek kényelmesen végzik a munkát: beszélgetnek, nevetgélnek, a kezükkel magyaráznak...

Dél már elmúlt, a redőnyöket lehúzták, lámpafény mellett dolgozott tovább. A kövér, őszhajú bankigazgató maradt utolsónak. A szalón kiürült, a lányok hazasiettek, a szomszéd borbélyüzletből beszélgetés hangzott át. Ica ügyet se vetett régi, gavallér vendégének tréfás megjegyzéseire, serényen dolgozott... — Még csak száz dinárt kell összekuporgatni, arra a kivágott, betétes cipőre, amit a kirakatszalomban látott...

A kis olló szaporán nyesett, formás, gömbölyű ujjai szinte légiesen vibráltak, pihenő keze némán tűrte az öregúr szabad ujjainak simogatását. A szőrös ujjak szorítására Ica felszisszent, görnyedt teste kiegyenesedett... Az öregúr vérbő arcába nézett ibolyakék szemével... Néma könyörgés volt a tekintetében.

Befejezéshez közeledett a munka, amikor az igazgató felszabadult jobb kezével a lány térdéhez nyúlt.

— Így nem tudok dolgozni!... — szólt rá keményen Ica. — Azonnal itthagynom, ha nem ül nyugodtan...

Az elegáns öregúr elmosolyodott és furcsa arcfintorával intette csendre a lányt. Pár percig szótlánul ült, azután újból az asztal alá nyúlt és a lány combjába markolt.

* (Tavaly elhunyt vajdasági író hagyatékából).

Ica lángoló arccal ugrott fel és öklével az öregúr felfúvódott, vörös arcába csapott. A nagy lendület felborította az asztalkát, szerzőszámok, üvegcsek csörömpölve hullattak a padlóra... Mire a tulajdonos berohant. Ica már az utcán volt... Sapka nélkül rohant haza...

A helyi lap hasábos cikkben foglalkozott a Manhart-féle manikűrszalon botrányával. Az újságolvasók, a szalon vendégei tudták, hogy „P. Ica, a bájos manikűröslány” — Pernyár Icával azonos. A botrány szenvedő hősenek, a bankigazgató nevét elhallgatta a lap, de megjegyezte, hogy a botrányos eset csattanójáról bizonyára az igazgató neje őnagysága fog gondoskodni...

Ica állás nélkül maradt, a hírlapi cikk után nem akadt üzlet, ahol alkalmazták volna a „harcias manikűröslányt”. Elestett a keresettől... a kivágott félcipőt se vehette meg... megtakarított pénze kenyérré kell, hogy kitartson, amíg újra munkához jut... És mit kellett túrnie, hallgatnia lakásadónójétől, távoli rokonától, Fekecsnétől? — Nem elég a magunk gondja — sipítozott a kiszáradt asszony... — az uram állás nélkül... nincs munka... ami akad üzleti szabómunka, rosszul fizetik és most itt van ez a nagylány is... megszelekedett és eldobja magától a biztos keresetet...

Arvalány volt Ica és évek óta Fekecséknél lakott. A jónövésű, magascsípejű, húszéves lány a házimunkában is segédkezett, szűkreszabott pihenőóráiban otthon dolgoztatott. A friss, üde teremtés alig látszott tizenhétévesnél többnek. Mandulavágású, ibolyaszemeit, hamvaspiros, gödrös arcát, hullámos aranyszőke haját sokan megcsodálták... Egyszerűen öltözködött, olcsó harisnyát viselt, telt mellein fehér ingblúz feszült.

A szomszédfiú, az atlétatermetű Balázs követte, mint az árnyék. A jóképű, maszatosarcú, nagydarab gyerek, amikor levetette a katoruhát, megkérte a kezét, de Ica kinevette. — Ugyan Balázs, — mondotta — csak nem gondolja, hogy egy ilyen kormosképű, maszatos, durvakezű vasesztergályos felesége leszek? Hogy az életemet olajszagú ember mellett éljem le? Akkor inkább vénlány maradok...

Sokat nélkülözött, amíg segítségére jött az az újságíró, aki a botrányt megírta lapjának. Az újságíró, — bár nős ember volt — titkon reménykedett, epekedett és bizonyos ellenszolgálatok reményében néhány előkelő vendéget szerzett Icának... És a lány házakhoz járt manikűrözni, újból keresethez jutott. A kívánatos, fiatal teremtés magasan ívelt ajkai mosolyra nyitak és a borzashajó újságíró valósággal végigházalta a várost a lány érdekében... A házak szaporodtak, egyik vendég a másiknak ajánlotta... Az asszonyok megbíztak a „harcias manikűröslány”-ban. Aztán az asszonyok mellett a férfiek is vele manikűröztettek, még azok is, akik azelőtt nem nagy figyelmet fordítottak a körömápolásra... De hát a szép manikűrös-

lány... a botrányhős... most a férfiek is felfigyeltek rá, észrevet-
ték... Néhány nap multán már alig győzte a munkát...

Bilincné, a dúsgazdag gyáros felesége volt egyik legjobb ven-
dége. Kétszer hetenként járt a hosszú, sovány, kellemetlen csúnya
asszonyhoz. Bilincné erős, kampós orra a szájába lógott. A húsos aj-
kak mögül nevetésnél aranyfogak villogtak elő a barlangos szájúrból.

Bilinc úr köpcös, negyvenes, rózsásarcú, kistermetű ember volt,
a szófogadó férj mintaképe. Minden szabadidejét az asszony mellett
töltötte, — öngasága határozott kívánságára — horpadt orrára fel-
tette csiptetőjét és — újságot olvasott. Tizenhat esztendeje túrta az
asszony szeszélyeit és „kiménős” napjain Cuncilinek becézte nálánál
két fejjel magasabb feleséget. Bilincné feltétlenül megbízott urában,
— legalább is eddig nem észlelt gyanúsat — főként megbízott egyé-
niségének vonzóerejében...

Ica, mint rendesen, most is szombaton, mindjárt ebéd után je-
lent meg Bilincéknél.

Az asszony a lány elé rakta csontos, ékköves gyűrűkkel dúsan
felszerelt kezét és kellemetlen orrhangján mondta:

— No Ica, meséljen, mi újság a nagyvilágban?

— Nem tudok semmit, nagyságos asszony... — válaszolta a lány
és szőke fejét szinte belefúrta a munkába.

Bilinc úr újsága mögül titokban a lány pompás testét figyelte
és mohón szívta magába édesen muzsikáló hangját.

Az otthonülő Bilincné ezúttal is kifogyhatatlan volt friss plety-
káival és egyfolytában legalább is ötven körömrre tellő traccsal szó-
rakoztatta a manikűrölányt. Frissen fényezett ujjait még a levegő-
ben lóbálta, amikor az ura ült a kis asztalkához hangos szuzsogással.
Öngasága dudorászva vonult át a másik szobába, mintegy tünteté-
sül: nem vagyok féltékeny, megbízom az uramban, de főként a ma-
gam erejében...

Bilinc úr az asztalkára helyezte csiptetőjét, megdörzsölte sze-
meit és boldog izgalommal tekingetett hol a fürge, formás ujjakra,
hol meg a feszülő ingblúzra... Már hetek óta küzdött a kísértéssel...
Szóljon?... ne szóljon?... Egész héten erre az alkalomra várt...
üzleti dolgait teljesen elhanyagolta... a feleségével több ízben go-
rombáskodott... ideges volt... mindig ez a lány... Ica foglalkoz-
tatta... Tegnap órák hosszat sétált abban a városrészben, az uccá-
ban, ahol a lány lakik... Benyitott a házba is, egy csomó asszonyt,
gyereket látott és gyáván megfutamodott, miént a tolvaj... Csak
egy röpke pillanatra szerette volna látni sudár termetét, magas csí-
pőit, harmatos arcát. És most itt ül szemtől-szemben, és nem mer
szólni... Mintha megnémult volna...

Ezúttal szerencséseje volt: a varrónő kopogtatott be, ruhát hozott próbára... és a felesége bekapcsolta a szomszéd szobában a rádiót... Bilinc úr érezte: itt a döntő pillanat... A vére az arcába szökött, horpadt orra kigyöngyözött...

— Ica... — suttogta rekedten — szeretnék magával beszélni...

— Tessék! — felelte a lány közömbös hangon és fel se nézett.

— Fontos mondanivalóm van...

Ica felemelte a fejét, félresimitotta a haját és tágranyílt szemekkel kérdezte:

— Fontos?

— Igen... nagyon fontos, — remegett Bilinc úr hangja — ha megengedi majd megvárom az uccán...

— Itt is megmondhatja, Bilinc úr... — mondta a lány és buzgón tovább reszelt a körmöket.

— Itt nem lehet... minden pillanatban beléphet a feleségem... Különb is életbevágó, fontos kérdéstről van szó...

... A harmadik uccakeresztezésnél, szakadó esőben várt a lányra... Egész testében remegett, amikor Ica lyukas, öreg esernyője alá bujt és rövid bevezetés után — szerelmet vallott... Elcsukló hangon suttogott, mint valami szerelmes diák... Amióta megismerte, csak rágondol és ez ad tartalmat sivár életének... Nem tud nála nélkül élni... elvesztette nyugalma, lelki egyensúlyát... alig várja a napot, finom kis kezének bársonyos érintését...

— Érts meg... szeretem... szeretem!... — kiáltotta rekedten. Ica nagyot kacagott és meggyorsította lépteit.

— De Bilinc úr!... Szeresse a hites feleségét!.

— Magát szeretem, csakis magát... Nézze gyönyörűségem... ha meghallgat, ha igent mond, azonnal beadom a válópert és feleségül veszem magát... Tisztességes ember vagyok... a hites feleségemmé teszem... A vagyonom, mindenem a magáé. Könyörgöm... gondolja meg...

Egy emeletes ház elé értek. Ica a kapumélyedésbe ugrott.

— Jól van. majd meggondolom. — mondotta és eltűnt a kapu alatt.

A következő héten már nem ment Bilincékhez, bejelentés nélkül egyszerűen elmaradt. Milyen kifogást mondjan? — Nagyságos asszonyom, becses férje megkergült, nem tud nála nélkül élni... kérem adja át a helyét és feltűnés nélkül távozzék a házból... Nem... családi tűzhelyek feldulásával nem foglalkozom... inkább vesszen a kereset...

Egy hét sem múlt el és hasonló körülmények között vesztette el harmadik vendégét is, a gazdag Kárász urat.

Ica a hét elején és végén járt Kárász úr négyszobás lakására manikűrözni. Kárász úr vőlegény volt és nagyon sokat adott a testápolásra. Hetenként kétszer manikűröztette a körmeit, masszőr, pedikűr, borbély, kozmetikus egymás kezébe adták a kilincset a piperkőc fiatalember lakásán. Utóbb már egy harmadik manikűrnapot is beiktatott Kárász úr, mért — úgymond — az autóvezetés tönkreteszi ápolt kezeit.

A hét közepén feltűnt Icának, hogy az öreg cseléd helyett a selyempizsamás Kárász úr nyitott ajtót. A szobában erős illatfelhők lebegtek. Kárász úr feltűnően udvarias volt, maga hozta ki a fürdőszobából a melegvizes csészét és a törülközőt. Ica könnyű, kis kosztümkabátjában ült az aranyozott asztalkához, maga elé tette bőrtáskáját és közömbösen várt. Kárász úr egy ideig a fürdőszobában motozott, azután lassú léptekkel a lány hátamögé lépett és megcsókolta a nyakát...

Ica felugrott és megvető pillantásokkal mérte végig támadóját. A keserűség fojtogatta, émelygést érzett a gyomrában...

— Hónapok óta spóroltam erre a csókra!... — kiáltotta Kárász úr és fellobogott a vére. — No, kislány, ne nézzen rám olyan csunyán. Nem birom tovább. szenvedek maga miatt... imádom... igen... imádom...

Vérbeborult szemeivel vadul meredt a lányra.

— Megőrült? — sikongott a lány — menyasszonya van... házasság előtt áll...

— Eh mit házasság? Más a házasság és más a szerelem... Maga kell nekem!... — és széttárt karokkal közeledett a lány felé.

Ica az ajtóig húzódott, egy kis bronzszobrot szorongatott a kezében.

— Hozzám ne nyúljon...

— Drága... ne féljen tőlem...

— Sikitok!...

— Nem hallja senki...

A lány a kijárat kilincsét rázta... Az ajtó zárva volt.

— Azt hittem úriemberrel van dolgom... — sziszegte és a bronzfigurát ütésre emelte.

— A szerelemben nincs úriember, csak ember — hörögte a fiú és újból a lánynak esett. Lefogta a kétségbeesetten védekező karjait és szomjas vadsággal kereste az ajkát.

Dulakodás közben Ica kiszabadította jobbját a szorításból és a szoborral támadója fejéhez sujtott.

A férfi megtántorodott, arcát elborította a vér. A vállas férfi fakó arccal rogyott a diványra, zsebkendőjét vérző homlokára szorította. A selyempizsamát is vérfoltok tarkították...

Ica pár pillanatig meredten állt a sarokban, azután felkapta táskáját és a mellékkijáraton át az utcára menekült.

Még akkor is remegett, amikor a kertvárosban lakó Uthy építész villája elé ért.

A kövér, babaarcú Uthyné gavallérosan fizetett és csaknem minden héten megajándékozta a manikűröslányt használt ruhafélével, megunt fehérneművel. A tékozló asszony ellentéte volt a takarékos férj. A sovány, szikár műépítész szerette a pénzt és a fogához vert minden garast. Paraszti sorból származó feleségét előkelően magázta és szertartásosan csókolta. Magas, egyenes gallérja peckesen tartotta őszülő, gondosan fésült fejét. Gödrös, dombos ábrázata, merev, előkelő testtartása, kimért beszédmodora a régmúlt idők gavallérjára emlékeztetett.

A műépítész dobverőujjait Ica ápolta. Uthy úr a legelőkelőbb hangján beszélt a manikűröslánnyal, került minden kétértelmű célzást, izléstelen megjegyzést és csak a negyedik héten árulta le, hogy a tiszta, önzetlen, szerelem híve. Nem is tudna szeretni olyan nőt, aki áruba bocsájtja testét... Szörnyű dolog csókot pénzre váltani... Aztán sokat beszélt Icának a klasszikus zenéről... imádjá az operákat, rajong a filharmonikus koncertekért, bár ő maga nem játszik hangszeren — és gyűlöli a léha dzsesszenét, utálja a félmeztelen görlöket, a fesletterkölcshű nőket...

És ez így ment heteken keresztül... Klasszikus zene, Bach, Mozart, kamarazene, Opera... Nemzeti színház, klasszikus dráma... Beethoven... zongoraszonáta... és végül kinyögte nagy keservesen:

— Icuskám... gyönyörűségem... tudna-e engem önzetlenül szeretni?

Lila, száraz ajkát csücsörítette, savós tekintete a magasba hanyatlott. A legszebb arckifejezése sugárzott a lány felé...

Icát rosszullet környékezte. Borzongásfélét érzett.

— Hát ez a majom is?... — gondolta magában. — Most már értem, hogy mire való volt a hosszú, klasszikus bevezetés... Álszenvedő, szemforgató, piszok fráter... No majd adok én neked... És meggondolatlanul elmondott mindent az asszonynak a filharmonikusoktól kezdve egészen az önzetlen, potyaszerelemig. Uthyné nagyot kacagott... a könnyei is kicsordultak... Örömeiben Icának ajándékozta a tavalyi kabátját...

Egy hét mult el azótá és Ica, — a legénylakáson elszenvedett kaland után — reszkető térdekkkel, izzadtan, kifulladásban állott. Uthyné előkelő lakásának előszobájában... Még égtek a karjai Kárász úr szorításai nyomán.

Az asszony éles hangja, rikoltozása hallatszott ki az előszobába.

— Te gazember!... Azt hiszed nem tudom, hogy a manikűrös miatt maradtál megint itthon?... Te bifang, te aljas vén kutya, azt hiszed, hogy nem tudom, hogy a Schossberger és Barna ügyben sürgősen el kellett volna utaznod?... Ne megállj te piszok gazember!...

Uthy úr előkelő hangján szólalt meg:

— De Irma... Nagyon csodálkozom, hogy úriasszony létedre így elragadtatod magadat és ilyen izléstelen módon megfeledekszel a jó nevelésről...

Súlyos tárgyak csapkodása, edénycsörömpölés, bútordarabok zuhanása után így folytatta az asszony:

— Neked nem jó a tisztességes asszony?... neked az a sárgahajú fiatal liba kell?... Pérsze... elcsábított? elcsavarta a fejedet?... no majd az a bestia is megkapja a magáét, csak a kezem ügyébe kerüljön... Elcsábított!... megszédítet!... nem szégyeled magadat, te piszok, gazember!?

Szörnyű szavak, éktelen gorombaságok röpökdték a levegőben.

Ica sápadtan, szívszorongva állott az ajtó előtt. Alig tudott hinni a fülének... Hát lehetséges ilyesmi előkelő házastársak között? ilyen rosszul ismeri az embereket? A finomkodó asszony az előkelő férj...

Roskadozó irakkal, lassan, lábujjhegyen sompolygott ki az előszobából és szinte fuldokolva ért az uccára.

A forgalmas Nagyúton Balázsba ütközött... A fiú olajos munkaruhájában a gyárba sietett... Még csak pár percnyi ideje van, de azért elkíséri egy darabon...

Ica mindent elmondott a fiúnak és úgy érezte, hogy az őszinte vallomás után megkönnyebbült...

Balázs gyönyörűséggel hallgatta a lányt; szélesen elmosolyodott, azután a levegőben meglóbálta hatalmas öklét:

— Csak egyszer kerüljön a kezembe egy ilyen szerelmes nagyságos úr... — ropogtatta fehér fogai között és boldog volt, hogy hosszú idő után Ica bizalmával tüntette ki.

Aznap este óraszámra ácsorgott a lány kapuja előtt, hogy csak egy szempillantásra láthassa, megszoríthassa a kezét...

Ica csalódásainak sorozata még nem ért véget, néhány nap mul-tán újabb meglepetés érte. Kora reggel, még az ágyban volt, amikor Fekeszné hatalmas virágcsokrot dobott a párnájára.

— Ezt hozták neked...

— Ki hozta?

— Egy kislány. Kérdeztem: ki küldi? — Azt mondta: nem tudom — és elsietett... Inkább az árát küldte volna az a gavallér... magam is elfogadtam volna.

A virágáruslány nap-nap után megjelent a friss csokorral, Ica legnagyobb bosszúságára, a küszöbre tette a virágot és elrohant. Ilona napján egy gyönyörű virágkosarat hozott, ezúttal azonban fehér rózsák között kis boríték volt: „Verle János szerencsekívánatait küldi”... Ah... hát ez a nős Verle János volt a titokzatos gavallér... Ki gondolta volna? Verle úr nyaralni küldte a feleségét a három gyerekkel és ilyesmin töri a fejét... A levélke végén találkáért esedezik...

Ica éppen azon törte a fejét, hogy kit tegyen boldoggá a virágkosárral, amikor a borzashajú újságíró kopogtatott be hozzá és csónakkirándulásra hívta.

— Ezzel tartozik nekem, aranyos... — súgta szerelmesen a lány fülébe — mert ne felejtse el nekem köszönheti ezt a szép karriert... Ha akkor én nem írom meg azt a botrányt, még ma sem vették volna észre az emberek... — és olvadozva nyúlt a lány kerek karja után.

Csak azzal tudta lerázni a tolakodó nős embert, hogy vasárnap együtt mennek ki a strandra...

A Verle házat is törölte a vendégek közül, az újságírót messziről elkerülte.

Az elvesztett házak újabb vendégek elvesztését vonták maguk után. A felbőszült asszonyok valósággal szövetkeztek a szőke „manikűr-démon” ellen, aki csak arra utazik, hogy feldulja a boldog, békés családi tűzhelyeket... A lehangosabb persze Uthyné volt, aki nem csinált titkot abból, hogy a „szőke bestia” az ő becsületes, korrekt urát is el akarta csábítani, de szerencsére idejében közbelépett...

A Manhard-féle manikűrszalón tulajdonosnője merő bosszúból feljelentette Pernyár Icát, hogy iparendély nélkül dolgozik... Minden ellene fordult. Már csak a hét utolsó két napjára jutott egy kevés munka, ami alig fedezte a heti kiadásokat. A lakásadó Fekecs is munka nélkül sétált hónapok óta, a felesége zsákokat foltozott. A mult havi házbért se fizették még ki az ügyvéd háziúrnak,

Ica a nagymosásnál segédkezett, amikor kitört Fekecsnéből a keserűség.

— Hát köllött ez neked, te szamár?... — leckéztette a nyelves asszony — tönkre teszed a kezeidet... Más lány már kihasználta volna a kínálkozó alkalmakat és szerzett volna valamit. Aztán ráértél volna férjhezmenni. Arról nem késele le, ha van egy kis spórolt pénz. A mai eszettel és is másképpen csináltam volna... Aztán itt van ez a Balász. Bolondul utánad... de mirevaló az ilyen koldús-házasság? gyerekek, koplalás, gyerekek, sehum semmi. A szerelemből

nem lehet jóllakni... Igaz, hogy majd valamikor lesz majd egy kis öröké is a fiúnak, de azt nehéz kivárni...

A nélkülözéssel nőtt a lány nyugtalansága is. Szinte kapóra jött Budapesten élő unokatestvérének levele. Azt írta a levélben, hogy férje a borbélyüzletet manikúrszalónnal bővíti ki, szükség volna egy ügyes manikűrözőre. Szerezze meg sürgősen az útlevelet, megtérítik a költségeit...

Ica még aznap délután felkereste az ügyvéd háziurat, akit még a Manhard-féle szalónból ismert.

A kopasz, köpcös, hatvanév körüli, szemüveges ügyvéd barátságos mosollyal fogadta.

Útlevelekre volna szüksége a kis' babuskának? — kérdezte leplezett örömmel... — Hmm... Hmm... nem is olyan könnyű dolog...

Bonbónos dobzott tett a lány elé.

— Parancsoljon egy kis édességet, hogy még édesebb legyen... ha ugyan ez lehetséges...

— Köszönöm... — mondta Ica és mereven ült a helyén.

— Ejnye, hát kosarat ad? Nem szereti a likőrös csokoládét?... Hm...

Néhányszor végigmérte a kis irodahelyiséget, megigazította a szemüvegét amit izgatott köhögése kibillentett egyensúlyából, aztán nagyot sóhajtott:

— Szóval útlevél kellene?...

Kétkézzel fogta a lány gömbölyű karjait.

— Tudja, hogy ez nem is olyan könnyű dolog? — mondta remegő hangon és merően a lány szemébe nézett.

— Megfizetek... mindent megfizetek... — rimánkodott a lány és úgy érezte, hogy vele együtt körbe forognak az iroda ódon szekrényei.

— Megfizetem... Megfizetem!... könnyű azt mondani... Ugyan mivel is fizethet egy ilyen bájos, fiatal teremtés? No? No?... No-o-o?...

Az öreg ügyvéd vaksi szemei a csiptető vastag üvegéig düledtek ki. Pergament arcát előntötte a vér, ráncos kezei reszkettek. Ica rémülten meredt a kidülledt szemgolyókra...

— Csakis csókkal fizethet... — suttogta szerelmesen az öreg és nikotinos sárga bajuszával a lány arcához közeledett.

Ica felugrott, kezei ökölbe szorultak.

— Ha hozzám mer nyúlni...

— Ejnye, nézd milyen vadóc a kicsike... — vágott közbe az ügyvéd — pedig szeretnék okosan beszélni magácskával... Legyen hozzám barátságos és megkap mindent, amit csak kíván... Csak egy kicsit barátságos...

Az utolsó szavakat már nem hallotta a lány, mert köszönés nélkül, szinte kipattant a szobából. Rohant haza, mintha valaki kergette volna... a világért se nézett volna hátra... Otthon ruhástól az ágyra dőlt és megeredtek a könnyei. — Mi lesz velem? — zokogta. — Mi lesz velem... Istenem... milyen nagy szerencsétlenség az, ha valaki szép... És csupa nő ember ezt nevezik — szerencsének...

Nyugtalanosága, idegessége napról, napra nőtt... Álmatlanságban szenvedett, alig evett... Utóbb félt az utcára menni, attól tartott, hogy elájul, összeesik. A szomszéd tízéves kislánya kísérté utain. Még Balázs gyengédsége is idegesítette. A fiú kitartóan leste Ica ajkairól ezt az egy szót — igen.

Idegessége, álmatlansága elviselhetetlen volt, amikor végül felkereste orvos ismerősét, egyik volt vendégének a férjét.

— Ha az orvos sem tud segíteni rajtam, — gondolta magában — akkor nem marad más menekvésem, mint az öngyilkosság...

Minden reménységét a kedves, mosolygós arcú orvos személyében összpontosította... Talán a bizonyítvánnyal könnyebben jut útlevelhez is... Elhatározta, hogy teljes őszinteséggel elmond mindent... hadd tudja meg, mit kell a szegény lánynak elszenvedni a férfiaktól...

A váróterem üres volt, a negyvenes, kopaszodó, szélesvállú orvos a rendelő íróasztalánál újságot olvasott.

— Nini... az Ica kisasszony!... — üdvözölte az orvos. — Régen nem láttam... Tudja, hogy a feleségem valósággal szerelmes magába? Csak nem beteg?... Talán csak nincs baj? .. Tudja, olyasmire gondolok, ami olyan könnyen megesik a mai lányokkal... Szóval az rendben van... no hála Istennek... Foglaljon szépen helyet és adja elő a panaszát...

Ica zavartan ült a fehér karosszékekben, ijedt pillantásokkal nézett körül, első ízben volt orvosi rendelőben... Merevsége lassan engedett fel... Elmondta, hogy nagyon ideges, álmatlan, étvágytalan... Egy ízben éjjel elájult és azóta fél, hogy az ájulás az uccán is megismétlődik... Félelmi érzések gyötrik... nem mer egyedül az utcán járni. Most is nagy megerőltetésébe került, amíg ide feljött... Részletesen elpanaszolta az utolsó hónapok eseményeit, inzultusait, még Balázs szerelméről is beszámolt.

Az orvos összeráncolt homlokkal, szórakozottan hallgatta a lányt. — Vetközzék le, aranyosom! — mondotta hirtelen és felállott.

— Minek? — kérdezte Ica tágranyilt szemekkel. — Nem vagyok én beteg... Idegcsillapítót, altatót kérek, mert amit a patikáros adott, nem használt...

— Csak vetközzék le, aranyosom, alaposan meg akarom vizsgálni... — mondta az orvos és tekintete a lány feszülő mellére tapadt. — Ha már itt van, alaposan megvizsgálom a szívét, tüdejét, a vérmását...

Ica az ajkába harapott. Tétován nézett az orvos lesütött szemére, azután lassú mozdulatokkal levetette ingblúzát.

— Az ingét is vesse le! — szólt rá az orvos türelmetlenül és egy kis kerek székre ült.

— Az ingemet is? .. — ellenkezett a lány.

— Hát persze.

— De ha mondom, hogy semmi bajom sincs csak:

— Ejnye, csak nem szégyeli magát az orvos előtt, kislány, nohát... látja ez az egész... — és az orvos gyakorlott kezekkel vetköztette le a szégyenkező lányt. Hatalmas, húsos tenyereit a lány magas csípőire tette és így folytatta: — Nem is csoda, hogy a férfiszemek megakadnak magán... Hm... Pláne a nős embereké... mert ezek válogatósabbak, mint a nőtlenek...

Jobb tenyerét a lány rózsás mellére tapasztotta.

— Sóhajtson... Így most mégegyszer mélyen...

A hangja megremegett, térdeit a lánytérdéhez szorította, kopogató ujjai a telt mellek körül jártak...

— Milyen hevesen ver a szíve... — mondta és hirtelen heves csókot nyomott a rózsás mellbimbóra. Görcsösen magához szorította a vonagló testet.

Ica kitepte magát a szorító ölelésből, meztelen mellén kareszteztek egymást karjai... Mereven, lihegve néztek egymásra... Az orvos ritka, átfésült, őszülő haja felborzolódott...

Az előszoba ajtaja csapódott.

— Jöttek... — mormogta fogai között az orvos és lángoló arcát hideg kezeivel hűtötte — paciens...

A párnás ajtót kissé kinyitotta és kiszólt: — azonnal. Két hölgy ült a várószobában... Ujból bezárta az ajtót. Mire megfordult, Ica kisírt szemekkel, útra készen állott.

— Várjon, aranyosom, így nem mehet, vörös szemekkel... — dadogta az orvos — hozza rendbe ruháját... Sajnálom, igazán sajnálom, hogy megbántottam, de nem én vagyok a hibás, hanem maga, aki túlságosan szép, kívánatos... Teljesen megértem Bilincet, Uthyt, meg a többit, mind... igen... megértem... Sajnálom aranyosom, nagyon sajnálom... Mit fog most csinálni?

— Azt csak bízsa rám doktor úr!... — tört ki Icából. — Tudom, hogy mit csinállok!...

Az orvos vállat vont, kinyitotta az ajtót és miután lesímította felborzolt haját, kiszólt a váróba:

— Kérem a következőt...

Ezen az éjjel Ica le sem hunyta a szemét.

Újból és újból megjelentek előtte az utolsó hetek szereplői a bankigazgatótól az orvosig... Képzeletében felkereste a horpadtorrú Bilinc úr, a szenvedélyes, véresfejű Kárász, a dombosarcú előkelő Uthy építész, Verle János, a háromgyerekes rózsalovag, a titkon reménykedő ujságíró... és végül rámosolygott a maszatosarcú Balázs, könyörgő szemével... Igen, Balázs barna arca is megjelent, fehér fogai kivillogtak, látta hatalmas öklét, amely meg tudná védelmezni egész életén át... És ezt akarta Balázs...

Igen, nem marad más hátra, mint Balázs... Hevesen dobogó szive lecsendesedett, amikor az erőskarú, dolgos, becsületes fiúra gondolt... A remegése is megszűnt.

Már hajnalodott, amikor halkán ismételte:

— Mindent úgy teszek, amint Balázs akarja... A felesége leszek... Addig ismételte, amíg teljesen megnyugodott és elnyomta az álmot...